

[Inge Fischer Møller]

Jeg nævnte, at offentligheden har vist stor interesse for forslaget. Jeg sagde også, at der er sagt en del, der er rigtigt, og en del, der er forkert. Jeg går ud fra, at arbejdsministeren tager sig af det mere principielle, men jeg vil gerne tage mig af en enkelt ting. Det er spørgsmålet om de gravide kvinder.

Fru Grethe Fenger Møller fremsatte den 7. januar i år til Berlingske Tidende nogle betragtninger om dette spørgsmål. For ikke at forplumre debatten mere, end den allerede har været på dette område, vil jeg spørge, om fru Grethe Fenger Møller ikke gerne fra folketingets talerstol ville gøre rede for, hvis interesser hun har givet udtryk for i Berlingske Tidende den 7. januar 1978. Når jeg er interesseret, så er det, fordi jeg ved, at Arbejdsgiverforeningen har trukket sig ud af forhandlingerne om en ny barselordning med ligestillingsrådet og børnekommissionen. Begrundelsen skulle være den, at man ikke ønsker at genansætte mænd og kvinder, der tager fri for at passe egne børn, eller sagt på en anden måde: vore, samfundets, børn.

Jeg er derfor interesseret i at vide, om det er Arbejdsgiverforeningens interesser, fru Grethe Fenger Møller har taget højde for i Berlingske Tidende, om det er egne interesser, eller om det er Dansk Kvindesamfunds interesser. Hvis det er Dansk Kvindesamfunds interesser, fru Grethe Fenger Møller på denne måde har givet udtryk for, så vil jeg godt allerede her sige, at jeg vil overveje, om jeg skal melde mig ud af foreningen.

Lovforslag nr. L 149 indeholder klare konsekvensændringer af lovforslag nr. L 148, nemlig nogle beskyttelsesregler, som man putter ind i sømandsloven, lærlingeloven, medhjælperloven og funktionærloven.

Det sidste lovforslag, vi behandler her, nr. L 146, går ud på, at det ligestillingsråd, der i 1975 blev nedsat administrativt, nu skal arbejde med en lov i ryggen. Det finder jeg vigtigt, bl. a. fordi ligestillingsrådet får tillagt nogle vigtige områder. Jeg vil godt understrege, at jeg tror, at dette lovforslag vil styrke ligestillingsrådet, så det i offentligheden måske vil få større lydhørhed, og personlig håber jeg, at ligestillingsrådet også vil få andre og vigtigere opgaver at tage sig af på længere sigt.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg vil håbe, at de tre lovforslag, vi nu behandler, for alvor vil bidrage til, at kvinderne får den lige-

stilling, vi så længe har bedt om, tryglet om og kæmpet for. Jeg er ikke i tvivl om, at det i begyndelsen nok vil give nogle vanskeligheder, men her må vi nok appellere om, at de vanskeligheder, der vil komme, må få den behandling, som alle andre vigtige love også giver anledning til, nemlig en seriøs behandling af de overgangsvanskeligheder, der måtte komme, og hvor både mænd og kvinder i fællesskab prøver på at løse problemerne. I socialdemokratiet har vi gåpåmod, og under udvalgsarbejdet vil vi bidrage så positivt, som vi på nogen måde kan.

Lawaetz (FP):

Ja, der er jo ingen tvivl om, at interesserne er i gode hænder hos fru Inge Fischer Møller og fru Grethe Fenger Møller.

De tre lovforslag, der her behandles under ét, drejer sig alle om ligestilling mellem mænd og kvinder, eller måske nok lidt mere korrekt udtrykt: om kvinders ligestilling med mænd.

En lang række overenskomster på arbejdsmarkedet om ligestilling, lov nr. 32 af 4. februar 1976 om lige løn til mænd og kvinder, ligestillingsrådet, der med 8 medlemmer og et sekretariat nu har arbejdet fra november 1975, har tilsyneladende ikke været nok til at ændre dette så frygtelige mandssamfund, eller også har kvinderne ikke været dygtige nok til at hævde sig på højde med mændene. Derfor skal der nu efter regeringens mening en alvorlig, omfattende, besværlig og kostbar lovgivning til. Årsagen – eller eventuelt undskyldningen for forslagene, for dette initiativ – er EF, nemlig en resolution fra 1974 om ligestilling mellem mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår, herunder aflønning.

Enten man nu kan lide EF eller ej, kan man sikkert blive enig om visse facts. EF breder sig og breder sit virkefelt også på områder, hvor det ikke er nødvendigt, i al fald slet ikke for os. I vort fine, lille, demokratiske land har vi jo for længst ordnet dette problem og arbejder dagligt med at komme endnu videre, bortset naturligvis fra de rent fysiske forskelle, som selv den skrappeste lovgivning ikke kan udligne. Vi kan bl. a. ikke sætte mændene til at føde børn, selv om mændene jo har lært en masse oprindelig